

אפילו בימי עמוס בן-גוריון ושלום ירי קוני לא הצליחה משטרת תל-אביב להשיג את עצמה על העיתונות. כפי שעשתה זאת בשבועות האחרונים. החל בהצופה ועל-המשמר בעלי התפוצה המוגבלת, וכלה במערב וידיעות אחרונות הנמכרים ברב-בות עותקים, פתחה העיתונות במסע נגד המשטרה, הפכה את קציניה, סמליה ושוטי-ריה לבדיחה מהלכת.

לא היו אלה רק מחדליה המפורסמים של משטרת תל-אביב, שהעלו את זעמם של העיתונאים. משטרת המחוז הפרובלמאי טי ביותר לא הצטיינה מעולם בגילוי פשיעה ובמניעתה. אבל בשעה שמחדלי העבר טוּיחו ביד-אמן, השתקפו בעיתונים כאילו היו הצלחה מסחררת — נחשפו כל הבזיונות הנוכחיים עד תום. שרשרת הרציחות הבלתי-מסופענחות ומעשי השוד האלימים מתחת לחותמה של המשטרה, זכו לקיטונות של בוז ולעג בעיתונים שלא העזו, לפני שנים אחדות, למתוח ביקורת.

סיבות מורעלות. ברוב המקרים, היה זה, בעיקר, הודות לכשרונו הבלתי-רגיל של דובר משטרת תל-אביב, רב-סקד עמוס אריכא, להסתכסך דווקא עם העיתונאים בעלי ההשפעה. בעוד משטרת תל-אביב מטפחת כתבי-משטרה נאמנים, התלויים בהודעותיה הרשמיות, התפתח בעיתונות הישראלית מעמד חדש של בעלי טורים פוליטיים. אלה מסתובבים בעיקר בבתי-המשפט, שואבים את המידע ממקורות שאינם תלויים בדובר המשטרה, לרוע מולו של אריכא, מרביטים הם בעלי סגנון כתיבה חריף ועוקצני.

וכן, בעוד שגירסת המשטרה משתקפת בעמודי החדשות — ננעצות בה הסיכות המורעלות דווקא בטורים האישיים הבולי-טים. תחילה ניסו אריכא והממונים עליו להתעלם מקיומם. רק מאוחר מידי הסתבר להם כי היתה זו מדיניות של בתי-ענה.

תחילה היתה זו סדרת הכתבות של רן כיסלו, בהארץ, שחשפה את קשריה של משטרת תל-אביב עם דמויות שתוארו כי אנשי הפשע המאורגן. כעבור זמן קצר הצטרף אליו אהרון בכר, בידיעות אחרונות. הטרור היומי שלו, מאזני-צדק, הפך לבמה קבועה של התקפה מתמדת על המש-טרה. בעוד שכתבותיו של כיסלו עסקו בגילויים, השתמש בכר בנושק לא פחות קטלני: הומור. הוא לקח את הודעותיו הבומבסטיות של דובר המשטרה על-הצי-חותיה של המשטרה, השתמש בהם כדי להצביע דווקא על כשלונותיה. כך, למשל, הפכה המליצה המשופשפת של אריכא, "טובי החוקרים", לבדיחה.

בעקבות השניים, הצטרפו למקהלה גם עיתונאים אחרים. נתן דונביץ ויעקב רוט-בליט עשו זאת בטוריהם השבועיים במוסף הארץ. אפילו מערב הייטני לא יכול היה להשאיר מן הצד. כתבו הפלילי, יהושע ("שוקה") כהנא, הצטרף למקהלה, ששמה ללעג את משטרת תל-אביב העומדת בפני שרשרת תעלומות-ירצה בעולם התחתון — אך מתעקשת לטעון כי אין, ולא היה, בארץ פשע מאורגן.

שיקאגו בתל-אביב. בעיקבות העי-טוננים הגדולים באו הקטנים. הצופה חזה מבשרו את שיטות העבודה של משטרת תל-אביב. חקירותיה בפרשת ההצתה במע-רכת היומון הדתי עדיין התנהלו במלוא הקצב — כאשר דוברת הודרו להצתיה, מטעמים מובנים, כי לא היתה זו הצתה. עורכי הצופה לא נשארו חייבים. הם כתבו מה הם חושבים על חקירותיהם של טובי החוקרים. אפילו על-המשמר הסולידרי, הי-נמנע מטיפול בנושאים כאלה. נאלץ לתרום את חלקו. כתבו, מרדכי גילת, פירסם לפני שבועיים רשימה תוקפנית שכללה האשמות חריפות נגד המשטרה. תוכנה העיקרי: תל-אביב הופכת לשיקאגו — מפני שאין בה משטרה ראויה לשמה.

מול גל כזה של התקפה מוחצת מן האגף, לא יכלה המשטרה להשאיר אדישה. לראשיה הסתבר פתאום כי כתביה הנאמי-נים, הממהרים לענות אמן אחרי כל גיהוק של עמוס אריכא, אינם מטוגלים הפעם לענור הרבה. היא החליטה להתחכם — ולעקוף את תוקפיה מקרב העיתונאים. (המשך בעמוד 42)

יולה רוזניק דומה לכל

נוסטים סוסטרים צבעוניים. תמונות וקיי-שונים מוזרים. מכל הדברים הקטנים אפשר ללמוד על אופיה של בעלת החדר. דבר אחד חסר פה. דבר אשר אפשר למצוא כמעט בכל חדר של נערה צעירה. פטיפון ותקליטים.

"אינני שומעת את המוסיקה." אומרת יולה, "אינני יודעת מהי מוסיקה, אך אני מסוגלת להרגיש את הקצב. בכל גופי. כשמקישים על הריצפה, הקצב של הנקי-שות חודר לתוך רגלי וכך אני מסוגלת לרקוד וגם לחוש את המוסיקה שאותה לא שמעתי מימי."

יולה יושבת על השטיח, כשרגליה משוכלות תחתיה. מעט מלים, הרבה תנוי-עות. הצורה בה היא מספרת את סיפור חייה מזכירה ריקוד פנטומימה.

אכן, יולה נטולה אחד החושים העי-קריים. עולמה מרוקן מצלילים. קיים בו

"אינני שומעת מוסיקה, אך אני מסוגלת להרגיש את הקצב בכל גופי."

שקט מוחלט. דממה נצחית — היא חרשת מלידה. היא מבינה את הנאמר לה. היא "רואה" את המלים לפי תנועות השפתיים.

את הריקוד גילתה עוד בהיותה ילדה קטנה. פעם (היה זה עוד בחוף-לארץ) ראתה סרט ובו קטעי בלט רבים. הסרט השאיר עליה רושם עז. תנועותיהם היפות והעדינות של רקדני הסרט דיברו באופן חזק במיוחד אל הילדה החרשת. כשבאה הביתה חזרה על תנועות הרקדנים בדיי-קנות מופלאה. ומאז חיה תחת קסם הרי-קוד. יולה היא בת 21. לארץ הגיעה מפולין

הדממה

הדרוקדת

קישות קצובות על רצפת האולם. תקתקתקתקתק... נקישות חלשות. כמי עט ולא נשמעות באולם. שמונה רקדנים מתנועעים בקצב הנקישות. תנועות חדות, סוערות, אך יחד עם זאת הרמוניות. מתוך האפולוית האופסת את הבמה נראים בבי-רוך רק זרועותיהם ופניהם של הרקדנים, שאר הגוף, הלבוש בשחור, נבלע בחשכה. הרקע המוסיקלי מורכב מאותן הנקישות ומרקיעות רגליהם הערומות של הרקדנים. הריקוד מתאר את נסיונותיו של האדם הבודד למצוא לו מעגל חברתי. הוא מוצא, אך החברה אינה מוכנה לקבלו. בשל בדידותו הוא שונה ממנה. החברה לועגת לו, דוחה אותו ולבסוף הופכת אותו לקורבנה ושעיר-לעזאול. הריקוד נקרא ה"וצא-דופן". הוא דומה לריקוד פולחן לכבוד אלה מסתורית. אלה דוממת — אלת עולם הדממה.

אנשי הלהקה, הרוקדים כגוף אחד לצלילי לי הנקישות, הם חרשים כולם. זוהי להקת הדממה. את הקצב הם "שומעים" בכפות רגליהם. ברעידות נמסרות לריצפה מנקי-שות הקצב.

ולה רוזניק היא חברה באותה הלי-קה. כאשר מגיעים לפתח דירתה מגי-לים ליד הדלת שני פעמונים: אחד רגיל, המשמיע צליל חד וצורם, והשני, אילם לחלוטין. ובכל זאת, לאחר מספר שניות, יולה היא שפותחת את הדלת. מסתבר

הריקוד דומה לפולחן לכבוד אלה מיסתורית. אלה דוממת.

שאותו פעמון מפעיל נורה מהבהבת בחדרה של יולה, המסמנת לה, כי באו אורחים. יולה היא נמוכת קומה, אך מחוטבת להפליא — כיאה לרקדנית בלט. פניה ילדותיים במקצת, מלאי חבעו. דיבורה לא ברור. קולה נשמע, אילו הגיע ממע-מקי ביטנה. אין היא מבדילה בדיבורה

מחול החרשים על ריצפת העץ, ברגליים יחפות, רוקדת הלהקה בעולם של דממה. הרגליים הן אברי השמיעה. ריצפת העץ מוליכה את גלייהקול של נקישות הקצב, והרגליים, "שומעות" את הנקישות.